

1624/4302 - عَنْ عَمْرِو بْنِ سَلِيمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا بِمَاءٍ مَمَرٍ النَّاسِ، وَكَانَ يَمُرُّ بِنَا الرُّكْبَانُ فَتَسْأَلُهُمْ: مَا لِلنَّاسِ، مَا لِلنَّاسِ؟ مَا هَذَا الرَّجُلُ؟ فَيَقُولُونَ: يَزْعُمُ أَنَّ اللَّهَ أَرْسَلَهُ، أَوْحَى إِلَيْهِ: أَوْحَى اللَّهُ بِكَذَا، فَكُنْتُ أَحْفَظُ ذَلِكَ الْكَلَامَ، وَكَأَنَّمَا يُعْرَى فِي صَدْرِي، وَكَانَتِ الْعَرَبُ تَلَوُّمٌ بِإِسْلَامِهِمُ الْفَتْحَ، فَيَقُولُونَ: اتَّكُوهُ وَقَوْمَهُ، فَإِنَّهُ إِنْ ظَهَرَ عَلَيْهِمْ فَهَوَ نَبِيٌّ صَادِقٌ، فَلَمَّا كَانَتْ وَقَعَةُ أَهْلِ الْفَتْحِ، بَادَرَ كُلُّ قَوْمٍ بِإِسْلَامِهِمْ، وَبَدَرَ أَبِي قَوْمِي بِإِسْلَامِهِمْ، فَلَمَّا قَدِمَ قَالَ: جِئْتُكُمْ وَاللَّهِ مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَقًّا، فَقَالَ: صَلُّوا صَلَاةَ كَذَا فِي حِينِ كَذَا، وَصَلُّوا كَذَا فِي حِينِ كَذَا، فَإِذَا حَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَلْيُؤَدِّنْ أَحْسَنَكُمْ، وَلْيُؤَمِّمَكُمْ أَكْثَرَكُمْ قُرْآنًا. فَنَظَرُوا فَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ أَكْثَرَ قُرْآنًا مِنِّي، لِمَا كُنْتُ أَتَلَّقِي مِنَ الرُّكْبَانِ، فَقَدَّمُونِي بَيْنَ أَيْدِيهِمْ، وَأَنَا ابْنُ سِتِّ أَوْ سَبْعِ سِنِينَ، وَكَانَتِ عَلَيَّ بُرْدَةٌ، كُنْتُ إِذَا سَجَدْتُ تَقَلَّصَتْ عَنِّي، فَقَالَتِ امْرَأَةٌ مِنَ الْحَيِّ: أَلَا تَعْطُوا عَنَّا اسْتِ قَارِئِكُمْ؟ فَاشْتَرَوْا فَقَطَّعُوا لِي قَمِيصًا، فَمَا فَرِحْتُ بِشَيْءٍ فَرِحِي بِذَلِكَ الْقَمِيصِ.

1624.4302. Айюбдан ривоят қилинади:

«Абу Қилоба* менга: «У (Амр ибн Салима) билан учрашиб, ундан сўрамайсанми?» деди. У билан учрашиб, ундан сўрадим. У шундай деди: «Одамлар ўтадиган сувнинг олдида эдик. Олдимиздан отликлар ўтар, улардан: «Одамларга нима бўлди? Одамларга нима бўлди? Анави одамга нима бўлди?» деб сўрар эдик. Улар: «Уни Аллоҳ юборганини, унга ваҳий жўнатганини [ёки фалон нарсани ваҳий қилганини] даъво қиляпти», дейишар эди. Мен ўша гапларни (яъни сураларни) ёдлаб олар эдим, улар худди қалбимга муҳрланиб қолгандек бўлар эди. Араблар мусулмон бўлиш учун фатҳни кутишар, «Уни ҳам, қавмини ҳам ўз ҳолига қўйинглар. Агар улардан устун келса, демак, у чин пайғамбар бўлади», дейишарди. Фатҳ воқеаси содир бўлгач, ҳар бир қавм ўз исломини изҳор қилишга шошилди. Отам қавмим исломини изҳор қилгунча ҳам (чидамай,) шошиб кетди. Сўнг келиб: «Олдингизга, Аллоҳга қасамки, ҳақ Набийнинг – соллаллоҳу алайҳи

васаллам – ҳузурларидан келяпман. У зот: «Фалон намозни фалон пайтда ўқинглар, фалон намозни фалон пайтда ўқинглар. Намоз вақти кирганда бирингиз азон айтсин, Қуръондан кўпроқ билганингиз сизларга имом бўлсин», дедилар», деди. Қарашса, ҳеч ким Қуръонни мендан кўп билмас экан, чунки мен отлиқлардан ёдлаб олган эдим. Улар мени олдинга ўтказишди. Ўшанда олти ёки етти ёш эдим. Эгнимда бир бурдам бўларди, сажда қилсам, тортилиб қолар эди. Маҳалладан бир аёл: «Қориларингизнинг кетини биздан тўсмайсизларми?!» деб қолди. Шунда мато сотиб олиб, менга кўйлак бичиб беришди. Ҳеч нарсага ўша кўйлакка қувонганчалик қувонмаганман».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI